

la tribuna

Burocràcia andorranana

Per al curs vinent s'hauria de mirar de fer un acord perquè no succeís com aquest any, que després de fer diversos tràmits he hagut de renunciar a la beca Erasmus per ser andorrà

MARTÍ ALAY ROQUET

Feia temps que volia descriure la situació en què ens trobem els andorrans de només passaport andorrà. Però tampoc volia que se'n fes ús polític en unes eleccions on l'acord amb Europa i el consolat a Barcelona eren temes molt recurrents.

Però avui m'he decidit, ho he fet després de sortir d'una de les oficines d'estrangers i comissaries de policia que he visitat durant el meu particular rosari. Baixant per la diagonal tot capficat he vist un cotxe andorrà i tot encuriós he mirat el seu ocupant i... sorpresa! el Ro-

A BARCELONA SOBRE ELS ANDORRANS I ELS TRÀMITS QUE NECESSITEM FER EN SABEN POC

naldinho dels ministres llegint el diari al seient de darrere (és clar, va amb xofer) el que és tan humil que renuncia a un contracte milionari per després assegurar-se una plaça de funcionari de rang més alt.

Tot va començar quan vaig decidir demanar una plaça Erasmus al país amb la millor educació d'Europa segons l'informe PISA. Llavors ja em van informar que havia

de sol·licitar el NIE, i això vaig començar a fer.

Com que a Barcelona sobre els andorrans en saben poc, la resposta majoritària era *"ui, si los andorranos es raro, tan cerquita que estas y sois extracomunitarios eee, tienes que ir a la calle..."*, vaig pensar que a la Seu d'Urgell ens coneixerien més els nostres problemes.

El simpàtic policia hem va dir que per a estudiants era a Lleida i amb cita prèvia. Però estava convençut que hi havia una manera més fàcil de treure el número, encara que l'ambaixada que tenim a Madrid l'únic que em van dir va ser, "si ja ho sabem que la targeta d'estudiants triga molt" res, aques-

tes paraules no fan avançar els tràmits precisament. I a l'ambaixada espanyola a Andorra em van dir que els tràmits anaven més ràpidament si els feies a Espanya.

El mateix dia vaig tornar a visitar el policia i li vagi dir: "Jo l'únic que vull és el número de NIE, m'és igual si és per comprar un pis, per estudiar o treballar", i com si no em pogués ajudar, va dir: "Jo solament faig NIE per temes fiscals, compra de xalets o obertura d'un compte bancari." Dit i fet, que hi ha més fàcil en aquets moments de falta de liquiditat que obrir un compte en una entitat bancària.

Feina feta, ja tinc el fabulós número i les dues lletres que l'acom-

panyen.

Tot feliç, arribo a la facultat a fer els tràmits i ja em passen directament amb les noies que porten el tema Erasmus, i amb la fredor del telèfon i bones paraules em van dir: "Ho sento Martí, aquest any s'han posat estrictes amb el tema Erasmus i el NIE ja no em serveix, has de tenir DNI o més de 5 anys de residència legal a Espanya", als russos i mexicans també els passa -així veieu com estem assimilats- i jo com a bon andorrà -però una mica ruc- no tinc el primer i la segona, evidentment, si fa dos anys que estudio és impossible d'acreditar.

Tot trist vaig trucar el ministeri d'Educació a veure què hi podien fer i ells, convençuts que d'estar empadronat -que ho estic- n'hi ha prou. Amb la informació transmesa, els de la universitat ho van consultar amb l'agència europea dels Erasmus i la resposta va ser que havia de renunciar a la plaça.

Un dels grans problemes amb què m'he trobat és que aquí a Barcelona no tenim cap consolat per demanar informació i l'*e-mail* d'Afers Exteriors no deu funcionar massa bé perquè no em van contestar. I per a l'any que ve s'hauria de mirar de fer un acord perquè no ens succeís el mateix que aquest any.